

hvad jeg forstaaer ved bærende, nemlig at det indebar Erhvervsmulighederne for største Parten af Befolkningen her i Landet. Naar det ikke længere kunde beskæftige de flest mulige Mennesker og saa at sige Landet som Helhed, maatte vi staa overfor Spørgsmaalet om at udvikle andre Erhverv saaledes, at de kunde optage den Del af Befolkningen, som Landbruget ikke var i Stand til at beskæftige. Her har vi jo længe staaet famlende og vaklende, vi har været imponerede, jeg kunde næsten sige hypnotiserede, af Landbrugets Milliardudførsel uden at spørge om, hvor store Arbejdsmuligheder denne Milliardudførsel efterlod i selve Landet. Man kunde maaske sige, at først da den abnorme Arbejdsløshed trængte sig ind paa os, begyndte vi lige at vaagne og tage Spørgsmaalet om Beskæftigelsesgraden under Behandling. Saa maatte vi naturligvis først spørge os selv, hvordan man skulde udvide denne Beskæftigelsesgrad. I saa Henseende forlangtes det nu af os, at vi skulde ganske skablonmæssigt gaa de samme Veje og følge de samme Metoder, som Landbruget havde fulgt, uagtet den løseste Betragtning af Landbrugets Forhold i Sammenligning med de andre Erhvervs maatte sige os, at de laa ganske anderledes, ja paa væsentlige Punkter ganske modsat. Med Hensyn til Afsætningen, med Hensyn til Markedet stod Landbruget, som jeg nævnte, med et Marked, der ventede paa det; paa den anden Side var Produktionsevnen indenfor Landbruget begrænset af den simple Grund, at Jorden er begrænset i ethvert Land, og da navnlig i et lille Land. Men begge disse væsentlige Forhold laa jo stik modsat for f. Eks. Industrien. Industrien maatte stræbe efter at *erobre* ethvert Marked, den skulde frem i, ja, endogsaa at skabe Markeder helt fra nyt af, og Industriens Produktionskapacitet er paa den anden Side saa at sige ubegrænset.

Der er andre væsentlige Punkter, paa hvilke der er store Modsetninger mellem Udviklingen af disse to Erhverv. Medens Landbruget staaer overfor en Produktion af ensartede Masseartikler, kræves der en ganske anden Mangfoldighed i Produktionen indenfor de industrielle Erhverv, og det, som betinger en konkurrencedygtig Produktion baade i Landbruget og i Industrien, nemlig Overgangen til stadig større Intensitet i Erhvervet, det virker ganske forskelligt for Landbruget og for Industrien. Jo intensivere Landbruget virker, des mere kan det udstykke, des mindre bliver Driftsformen, des mindre Kapitalen, og desto

heldigere virker det i social Retning; men for Industrien stiller alt dette sig ganske modsat; jo mere intensivt Industrien virker, des mere maa den koncentrere Kapitalen, Produktionsmidlerne, Menneskene, des mere maa den mekanisere, hvor Landbruget kan individualisere, og desto uheldigere virker den altsaa socialt. Men det kan jo ingen gøre for, det ligger i disse forskellige Erhvervs Natur. Jeg peger kun paa, at kommer man til at staa overfor Spørgsmaalet om Udvikling af Landenes Erhverv, saa kan det ikke nytte, hvis man vil tænke rationelt, at man kræver, at det ene Erhverv skablonmæssigt skal følge de samme Veje som det andet.

Med alt dette bag sig kunde man med Rette have Lov til at møde med en vis Skepsis med Hensyn til at tage de Opgaver op, som maatte blive forelagt i det udenrigspolitiske Nævn. Det er derfor med stor Glæde, jeg udtaler, at under Arbejdet der er vi begyndt at arbejde os godt sammen; der er naturligvis kun Tale om en Begyndelse, det vil tage Tid, inden visse Vanskeligheder er overvundet, men vi er begyndt at arbejde os sammen indbyrdes, og vi er begyndt at arbejde os sammen i Forhold til Udenrigsministeriet. Vi har faaet for lidt Tid, men jeg tror, at man ogsaa fra Udenrigsministeriets Side er klar over, at Behandlingen, saaledes som vi ønsker at gennemføre den i Nævnet, vil tage mere Tid, end Udenrigsministeriet har forudsat, saaledes at jeg tror, det bliver sidste Gang, vi er nødt til at lade væsentlige Sider af Gennemarbejdelsen ligge af Mangel paa Tid. Det, vi har kunnet gøre, er, at vi nogenlunde har kunnet sætte os ind i den økonomiske Betydning af Traktaten, det økonomiske Motiv for Traktaten, ja, danne os en Forestilling om de mulige økonomiske Virkninger af Traktaten; men der er naturligvis andre Sider af Traktaten, som man kunde have ønsket at bearbejde, og det har man altsaa ikke kunnet naa til.

Lad mig da med Hensyn til denne økonomiske Begrundelse og til de Muligheder, man har Lov til at vente i Henseende til Traktatens Virkninger, udtale, at Finland jo er et stort, men meget tyndt befolket Land, det er et Land med netop lige saa mange Indbyggere som Danmark, men kun med $\frac{1}{7}$ af vor Befolkningstæthed. Og spørger man, hvad denne Befolkning lever af, er Svaret det, at den for 66 pCt.'s Vedkommende lever af Landbrug, hvorunder det udstrakte Skovbrug indgaar, medens kun 12 pCt. lever af Industri; det vil sige, at vi staaer her overfor et Bondeland, som